2. Речицький О. Н., Єресько В. А., Дудок К. П., Сибірна И. О. Дослідження впливу „спірокарбону" на структурно-функціональний стан еритроцитарних мембран периферичної крові здорових людей та хворих на алкоголізм. В кн.: Теорія і практика сучасного природознавства. Матер. III Всеукр. наук.-практ. конф., присв. 90-річчю утворення Херсон, держ. ун-ту. Херсон; 2007: 47-52.
3. Старикович Л. С, Дудок К. П., Речицький О. Н. та ін. Дослідження впливу спірокарбону на біохімічні та фізико-хімічні характеристики еритроцитів щурів в нормі та за алкогольної інтоксикації. Мед. хімія, 2009; 11 (1): 58-62.

УДК: 614.2: 001.089 (045)

Гладишева Н. Ю., Гасюк О. М.

ГІДРОТЕРАПІЯ ЯК ЗАСІБ ФІЗИЧНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ СКОЛІОЗУ У ДІТЕЙ ІЗ ДИТЯЧИМ ЦЕРЕБРАЛЬНИМ ПАРАЛІЧЕМ

Дитячий церебральний параліч (ДЦП) займає в наш час одне із провідних місць у структурі дитячої інвалідності. У більшості країн світу в наш час спостерігається тенденція зростання захворюваності ДЦП [4].

Одним з основних проявів ДЦП, що приводить до інвалідізації хворих, є порушення локомоторної функції [3]. Це порушення носить характер патологічних стереотипів пози й ходьби й формуються на основі збережених свою патологічну активність тонічних рефлексів. Несвоєчасна діагностика, пізній початок відновного лікування й недостатня його ефективність, особливо в пізньої резидуальній стадії, приведуть до інвалідізації й відповідно, соціальної дезадаптації даного контингенту хворих. Тому, дуже важливою є своєчасно проведена та раціонально спланована реабілітація цієї групи хворих.

Задачами фізичної реабілітації є: зробити хворого або інваліда здатним до життя в суспільстві, привити навички самообслуговування, створити умови залучення його до трудового процесу [1].

Реабілітація досягається застосуванням різних реабілітаційних заходів - медичних, психологічних, технічних та ін.

Із засобів гідротерапії застосовують теплі прісні, хвойні, мінеральні ванни [2]. У воді полегшуються рухи, зменшується тонус м'язів, спастичність. Через полегшення рухів у воді в ранньому віці проводиться пасивна гідрокінезотерапія (температура води при цьому 36 -37 градусів, курс складається з 15 - 20 процедур) , заняття в лікувальному басейні. Підводний душ-масаж – це особливий вид водолікувальних процедур, при якому тіло хворого, занурене в (воду) ванну, масажують струменем води, яка подається під тиском через шланг від спеціального апарату з відцентровим насосом. Перебування хворого в теплій ванні викликає розслаблення м'язів і зменшення болю, що дозволяє енергійніше проводити механічний і температурний вплив і спричиняти дію на більш глибокі тканини. Масаж водяним струменем викликає виражене почервоніння шкіри, покращує крово- і лімфообіг, стимулює обмін речовин в тканинах, сприяє якнайшвидшому розсмоктуванню в них запальних вогнищ, нормалізує реципрокні відносини м'язів-антагоністів. Необхідно уникати впливу на спастичні м'язи. Показання для застосування душа – масажу – поліпшення трофіки м'язів кінцівок, спини, зменшення контрактур, поліпшення обміну речовин.

При супутніх функціональних і вегетативних порушеннях рекомендується теплий дощовий душ (37 градусів) від 2 до 6 хвилин, який проводять через день, № 8 -10.

Загальні ванни показані всім дітям з ДЦП: хлоридно - натрієві, радонові (концентрація 0,6 кБк / л), йодобромні, морські, азотисті, вуглекислі, сірководневі. Температура води 37 - 36 градусів, тривалість 8 - 15 хвилин, № 12.

Теплові процедури проводять з раннього віку з подальшими вправами, спрямованими на формування достатнього обсягу рухів у суглобах, поліпшення

трофіки спастичних м'язів, зменшення ригідності. Доцільним є й застосування гарячих вовняних укутувань.

Дітям з вираженим зниженням м'язового тонусу призначаються ванни з додаванням морської солі, шавлії, хвойні ванни.

При спастичних формах використовують ванни з додаванням м'яти, ромашки, череди.

Вдома дітям з ДЦП рекомендується проводити ванни з додаванням настою сени, лугової трави, морської солі.

Перлинні ванни нормалізують збудливість нервової системи, тонус м'язів, тренуюче впливають на механізми регуляції гемодинаміки.

Отже, відмітимо, що гідротерапія – найбільш ефективний засіб реабілітації хворих з розладами функцій рухів. Діти з діагнозом ДЦП потребують систематичної функціональної терапії, яка сприяє відновленню рухів. Для розвитку рухів верхніх та нижніх кінцівок при паралічах та парезах особливо важливим є полегшення прояву мінімальної м'язової сили в паретичних кінцівках та сприяння мобілізації рухової функції, забезпечення рівномірності навантаження, повного згинання в суглобах, полегшити рухи дитини, що й досягається при виконанні гімнастичних вправ у воді. Гідротерапія з різноманітними рухами назначається переважно для спеціального тренування паретичних кінцівок та хребта. Однак комплекс рухів у воді з її специфічними впливами представляє собою значне загальне навантаження на організм.

Список використаних джерел

1. Данилова Е.Ю. Современные проблемы медицинской и социальной реабилитации. – М.: Медицина. - 1986. – 323с.
2. Каптелин А. Ф. Гидрокинезотерапия в ортопедии и травматологии. -М.: Медицина. - 1966. - 222с.
3. Семенова К. А. Лечение двигательных расстройств при детских церебральних параличах. -М.: Медицина, 1976.- 183с.
4. Семенова К. А., и др. Клиника и реабилитационная терапия детских церебральных параличей. М.: Медицина. - 1972. – 450с.

[378.147:504]:34

Глухов И. Г.

РОЛЬ ЕСТЕСТВЕННО-НАУЧНЫХ ДИСЦИПЛИН В ФОРМИРОВАНИИ ЭКОЛОГО-ПРАВОВОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ

В условиях перехода общества к устойчивому развитию важное значение имеет формирование эколого-правовой компетентности подрастающего поколения. В связи с этим усиливаются требования к профессионализму учителя, уровня его эколого-правовой подготовки.

Эколого-правовую компетентность будущего учителя мы рассматриваем как ценностное отношение к природе, необходимость в природоохранной деятельности, овладение эколого-правовыми знаниями, умение их соотносить с нормами и правилами экологического императива и применять в педагогической деятельности с целью правового регулирования отношений в сфере природопользования; творческий опыт решения конфликтных экологичеких ситуаций антропогенного характера в рамках правового поля; профессиональную направленность учителя на осуществление эколого-правового образования и воспитания подрастающего поколения.

Исходя из задачи формирования эколого-правовой компетентности будущего учителя, следует строить учебный процесс, используя для этого возможности разных дисциплин.